

Mordercze wtorkowe zamachy w Mumbaju (185 zabitych, 700 rannych) przypominają, że Indie, które lubią przedstawiać się jako największa demokracja świata, są państwem podminowanym licznymi konfliktami.

Władze indyjskie podejrzewają, że za masakrą stoi kaszmirska organizacja fundamentalistów islamskich Lashkar-e-Taiba (Armia Czystych). Fakt ten nie dziwi. Kaszmir, wcielony do Indii wbrew woli muzułmańskiej większości, jest najpoważniejszym ogniskiem zapalnym. Walczący o niepodległe świeckie państwo Jammu and Kashmir Liberation Front zainicjował walkę porwaniem samolotu w 1971 r. i przez dziesięciolecia był główną siłą ruchu separatystycznego. W 1994 r. jednak jeden z przywódców JFLK Yasin Malik rozpoczął negocjacje z rządem, a dwa lata później zostały rozbite ostatnie oddziały nieprzejednanej frakcji Amanullaha Khana. Od tej pory hegemonia wśród rebeliantów należy do islamistów wspieranych przez weteranów wojny afgańskiej. Harkat-ul-Ansar (Ruch Stronników) zaczynał swą działalność na początku lat 80. od popierania oporu przeciw radzieckiej okupacji Afganistanu, tak by po wycofaniu Rosjan zwrócić uwagę na Kaszmir. Kolejnym etapem działalności organizacji był jej podział na: Harkat-ul-Mujahideen (Ruch Mudżahedinów) i Harkat-ul-Jehad-e-Islami (Ruch Islamskiego Dżihadu).

Główną siłą jest jednak utworzona w 1989 r. Partia Bojowników Hizbul Mujahideen obok której działają m.in. Al-Arifeen, Al Badr Mujahedin, Al Madina, Al-Mansurin, Al Nasirin, Al-Umar Mujahideen, Dukhtaran-e-Millat (grupa kobieca!), Farzandan-e-Millat, Hizb-ul-Momineen, Jamiat-ul-Mujahideen, Lashkar-e-Jabbar, Tehrik-e-Jehad, Tehrik ul Mujahideen i wiele innych. Powstała w listopadzie 1990 r. Muttahida Jihad Council (Rada Bojowników Dżihadu) skupiała 13 organizacji. Ich wspólnym celem było ustanowienie ustroju teokratycznego i przyłączenie Kaszmiru do Pakistanu. Jednak niektóre z organizacji wykazują się dalej posuniętymi ambicjami.

Lashkar-e-Taiba, odpowiedzialna również za krwawe zamachy 1-2 VIII 2000 r. (100 ofiar), i Jaish-e-Mohamed (Armia Mahometa), oskarżana o atak na parlament w Delhi 13 XII 2001 r. (14 zabitych) chcą odzyskać również Ayodhya, Amritsar i Delhi. Suficka sekta Deendar Anjuman w 2000 r. dokonywała zamachów w stanie Karnataka na południu Indii. Students Islamic Movement of India dąży do islamizacji całych Indii. Z tymi kręgami prawdopodobnie związana była tajemnicza grupa Inqilabi (Rewolucja), która dokonała 31 X 2005 r. zamachu w New Delhi (60 ofiar).

[mc4wp_form id="84"]

Kaszmirscy separatyści zaprzeczają tym razem tezie, że to oni byli sprawcami tych krwawych wydarzeń.. Rzeczywiście, islamscy fundamentaliści nie są jedynymi, którzy toczą wojnę z rządem Republiki Indii. W pobliżu Kaszmiru leży Pendżab, gdzie

w latach 80. krwawą walkę o niepodległych Khalistan prowadzili ekstremiści sikhijscy. Wprawdzie siły rządowe spacyfikowały rebelię, ale przed kilku laty źródła donosiły, że organizacje Babbar Khalsa i Khalistan Commando Force próbują wznowić walkę z poparciem Pakistanu.

Natomiast prawdziwe gniazdo szerszeni znajduje się w przeciwległym, północno-wschodnim zakątku kraju, w regionie określanym jako Siedem Sióstr. O niepodległość siedmiu tamtejszych stanów walczą m.in. ultralewicowa National Socialist Council of Nagaland, United Liberation Front of Assam, National Liberation Front of Tripura i All Tripura Tiger Force, People's Liberation Front of Meghalaya, Manipur Peoples Liberation Front, Arunachal Dragon Force, Young Mizo Association, etc. Można również zauważyć, że inne organizacje dążą do oderwania swoich terytoriów plemiennych od tychże stanów – tak czynią np. Hynniewtrep National Liberation Council, Achik National Volunteer Council i Garo National Council w Meghalaya, Hmar Peoples Convention i Bru National Liberation Front w Mizoramie, United People's Democratic Solidarity (organizacja ludu Karbi), Dima Halim Daogah, Bodo Liberation Tigers, Kamtapur Liberation Organisation, United Liberation Front of Barak Valley, Koch-Rajbongshi Liberation Organisation i Rabha National Security Force w Assamie, United Kuki Liberation Front i Peoples Revolutionary Party of Kangleipak w Manipurze. Zdarza się, że w obrębie tego samego plemienia wykształca się kilka konkurujących ugrupowań, np. Zomi Revolutionary Army/Organisation i Zomi Revolutionary Front. Sytuacja zagęszcza się gdy organizacje autochtonów zgodnie zwalczają muzułmańskich imigrantów z Bangladesz; ci zaczynają tworzyć własne grupy zbrojne jak Muslim United Liberation Tigers of Assam, United Bengali Liberation Front w Tripurze czy Islamic National Front i Islamic Revolutionary Front w Manipurze.

Także na południowym krańcu Półwyspu Indyjskiego dają o sobie znać tendencje odśrodkowe w postaci Tamil Nadu Liberation Army – indyjskiego odpowiednika Tamilskich Tygrysów (LTTE) ze Sri Lanki.

Oprócz terroryzmu islamskiego i separatystycznego Indie borykają się też z tzw. guerillą lewacką. Jej początków upatrywać można od rewolty w Naxalbari (1967-69). Bazuje na niezadowoleniu wiejskiej biedoty z niższych kast, głównie w środkowych Indiach: Jharkhand, Chhattisgarh, Madhya Pradesh, wschodnia Maharashtra, północno-zachodni region Andhra Pradesh, zachodnia Orissa.

21 września 2004 r. dwa główne ugrupowania maoistowskie prowadzące walkę zbrojną Maoist Communist Centre (zał. w 1969) i Peoples War Group – People's Guerrilla Army (zał. w 1980) zjednoczyły się w Communist Party of India (Maoist). Co

ciekawe, na terenie Indii swą działalność prowadzą też bezpośrednio maoiści nepalscy (Akhil Bharat Nepali Ekta Samaj). Powołując się na zasadę rykoszetu stwierdza się, że partyzantce maoistów zbrojnie przeciwstawiają się paramilitarne milicje antykomunistyczne, takie jak Salwa Judum (Chattisgarh) czy Ranvir Sena (Bihar). Rekrutują się z zamożnego chłopstwa i wyższych kast. W latach 1985-1999 walki między komunistami a policją i milicjami przyniosły ponad 5000 ofiar.

Jak możemy zauważyć, powołując się chociażby na opowiadanie Agaty Christie o dziesięciu Murzynkach, odpowiedzialnym za zbrodnię może być teoretycznie każdy.